

Mevsimlerle İstanbul

Istanbul throughout
the Seasons

Mevsimlerle İstanbul

Istanbul throughout the Seasons

Yapı Kredi Selahattin Giz Koleksiyonu'ndan 1925-1955
İ S T A N B U L F O T O Ğ R A F L A R I

I S T A N B U L P H O T O G R A P H S
from the Yapı Kredi Selahattin Giz Collection, 1925-1955

Metin / Text by
Uğur Kökten

Çeviri / Translation
Emre Türkölmez

Y K Y
YAPI KREDİ YAYINLARI

Beyazıt Meydanı,
havuzlu dönemi

Beyazıt Square, from the
period when there used
to be a pool

Bir müzik duyuluyor, kimi kez sert vuruşlarla; birtakım iniş çıkışlarla. Uzakta, çok uzaklarda. Bilinen bir 'konçerto'nun sıcak ezgileri. Kendisiyle birlikte nice küçük, sisli, belirsiz çağrışımları da yanı sıra sürükleyerek. Sanki, baharın uyanışı!

Selahattin Giz'in 'İstanbul'u ya da İstanbul'un çoktan unutulmuş 'giz'leri.

Kuşkusuz tanıdık sokaklar, bildik bir deniz, bugün artık tanınamayacak ünlü alanlar, ıssız rayları ve vefalı yolcularıyla yaşlı tramvaylar, uzaktan uzağa dış çizgileri görünen görkemli eski camiler, çoğu yokolmuş büyük yapılar, sahil kahveleri. Kara dumanlı vapurlar, bir dönemin çatanaları, sonra kayıklar ve gene kayıklar! At arabaları, faytonlar, köprü üstünde yaya yoğunluğu ve karmaşası, güvercinler, martılar, bir vapur pervanesinin bıraktığı ak köpüğün sancak güvertesinden görünüşü, Boğaz'da çıkıntı yapmış eski ahşap yalılar ile onların zaman içinde biriktirdiği anılar! Kız Kulesi'ne tepeden hüzünlü bir son bakış! Körfez'deki dalyanlar, tarihsel anlamda birbirine göz süzen iki Hisar, İstanbul Üniversitesi'nin ışıklar içindeki gece görünümü, sur dışındaki surlar; belleklerden bile çoktan silinmiş eski Taksim, kar içindeki Alan'da kızlı-erkekli kızak kayanlar, kar altında İstanbul caddeleri, Dolmabahçe sırtlarının merdivensiz döneminde yokuş yukarı tırmanmaya çalışanlar, araba azlığından büyümüş/genişlemiş görünen caddeler, çekek yerinde karlar altındaki kayıklar, Beyazıt'ın eski havuzu, Haydarpasha Garı, Küçüksu Kasrı, Büyükkada'dan bir otel, uçurtma uçuran çocuklar, savaş öncesinin eski model arabaları, yağmur sonucu sele dönüşen caddeler, okul kasketi giymiş liseli kızlar, kar altında tramvay bekleyen İstanbullular ve Taksim'deki –üstüne 1943 tarihi ilâştırılmış– Maksem duvarı...

• • •

Gerçekten, geçmiş hiçbir zaman ölmez. Dahası, geçmiş, hiçbir zaman 'geçmiş' bile olmaz. Zaten, Borges'in bir öykü kahramanı da, "Geçmiş zaman bellekte sürer gider" demiyor mu? Aslına bakılırsa, geçmiş zamanı 'şimdiki zaman' yapan da bellek! Ama, yalnız bellek mi? Mevsimler de öyle!..

Şimdi, uzaktan uzağa duyulan ezgi daha güçlendi. Daha belirginleşti. Vivaldi'nin Dört Mevsim'i çalıyor "eski plakta". İlk bölüm, bir kır dansı havasında. Özgür, şen, vurdumduymaz havalı.

A piece of music is heard, sometimes with hard beats, with some ups and some downs. Far, far away. The warm melodies of a familiar concerto. Dragging along small, foggy, faint reminiscences. It's like the awakening of spring!

Selahattin Giz's Istanbul or the long-forgotten mysteries of Istanbul.

Undoubtedly familiar streets, a familiar sea, famous areas that are no longer recognizable today, old trams with their desolate tracks and loyal passengers, magnificent old mosques whose outlines can be seen from afar, large buildings most of which have been destroyed, seaside cafes. Ferries emitting black smoke, steamboats of a long-gone period, then shallops and shallops again! Horse carriages, phaetons, pedestrian crowd and confusion on the bridge, pigeons, seagulls, the view from the starboard deck of the white foam left by a ferry propeller, the old wooden mansions protruding into the Bosphorus and into the memories accumulated over time! A sad final look at "Maiden Tower" from the top! The fishermen in the Gulf, two Hisars gazing at each other, the well-lit night view of Istanbul University, the walls outside the city walls; the old Taksim that's already been erased from memories, boys and girls sledding in the snow, Istanbul streets under snow, those trying to climb uphill on Dolmabahçe ridges without stairs, streets that seem to have grown bigger from the lack of cars, shallops under snow on the boatyard, Beyazit's old swimming pool, Haydarpaşa Train Station, Küçüksu Summer Palace, a hotel from Büyükkada, children flying kites, pre-war vintage cars, streets that turned into floods from the rain, high school girls wearing school caps, Istanbulites waiting for the tram under the snow, and the reservoir wall in Taksim – with the date 1943 carved on it.

Indeed, the past never dies. Moreover, it's not even past. After all, doesn't the protagonist from one of Borges' stories say, "The past flows on in the memory"? As a matter of fact, it is memory that turns the time past into the present! But is it memory alone? So are the seasons!

Now, the distant melody is stronger. It is more pronounced. Vivaldi's Four Seasons is playing on the old record player. The first part is like a country dance. Free, cheerful, carefree.

In the seasons, one feels himself always the same person and another person in Istanbul at the same time – especially on the Bosphorus. Perhaps, that is the Istanbul magic!

Mevsimler içinde, insan kendisini, İstanbul'da –özellikle de Boğaz'da– her zaman aynı insan ve yine her zaman da bir başka kişi olarak duyumsar. Herhalde, bu bir İstanbul büyüsü!

Martın başlangıç günleri.

Denize cephe veren, havalı kamu binasının önündeki kızilerik pembeye çalan beyaz bir çiçek örtüsüne büründü. Ardından gelen hafta içinde de, erikler her yerde çiçek açtı. Yalnız Anadolu yakası mı? Hayır! Tam karşı kıyıda, Sabancı Müzesi'ne çıkarken, köşkün içinde, selvili yolda, gözden uzak sarı mimozalar kendini göstermiş. Ayrıca, pembe çiçekli badem ağaçları!

İlkyaz geldiyse, Çallı'nın Gül Koklayan Kadın'ını düşünmemek olası mı? Kol uçları işlemeli, nerdeyse saydam beyaz giysisi içinde, yarı kapalı gözlerle hem kokuyu hem mevsimi varlığının derinliklerine çeken –İstanbul'un simgesi– o gizemli ve uçarı "kadın"ı?

Bu arada, elbet, Boğaz'a bakan sırtların birinde, –niçin, Mihrabad Koruluğu olmasın?– ıssız ve dar bir patikada, elindeki havalı kırmızı şemsiyesiyle yürüyen Sami Yetik'in kadını da öyle kolay kolay unutulamaz.

İlkyazın ilk ayının sonlarına doğru her yer ıslaktı. "Yine yağmur, yine kapalı bir gökyüzü!" dedirtecek gibi. Hava da iyiden iyiye soğuk.

Kanlıca, külrengi bugün. Gök ve deniz, aynı iç karartıcı rengi paylaşıyorlar. Son kalan mavilik, akşamın bastıran karanlığı ve kapalı gökyüzü birbirine karışıyor. Ayrıca, denizde de fırtına! İkinci Köprü üstünde arka arkaya koşan ışıklı araçlar görülmekte.

Gerçi, mart bitip nisanın ilk günleri gelince, yoğun yağışlar da bir ölçüde azalıyor azalmaya; bununla birlikte, yine de insanlar, güneş hiç varolmamış gibi bir duygu içine düşebiliyor. Oysa, bahar, takvim açısından yarılındı sayılır. Evet, kış uzun sürdü her şeye karşın; baharsa, hiç gelmeyecek sanki.

The first days of March.

The kızilerik tree in front of the swanky public building facing the sea is clad in a cover of pinkish white flowers. In the week that followed, plums bloomed everywhere. On the Anatolian side only? No! On the opposite shore, on the way to the Sabancı Museum, secluded yellow mimosas appeared inside the mansion, on the cypress road. And almond trees with pink flowers!

If it's springtime, is it possible not to think about Çallı's "The Woman Who Smells a Rose"? That mysterious and volatile "woman" – the symbol of Istanbul – who draws both the scent and the season into her being with her half-closed eyes in her almost transparent white dress with embroidered sleeves?

By the way, of course, Sami Yetik's woman walking on a desolate and narrow path on one of the ridges overlooking the Bosphorus – why not the Mihrabad Grove? – with a fancy red umbrella in her hand, cannot be easily forgotten.

Toward the end of the first month of spring, everything was wet. Yet again rain, yet again a cloudy sky. It is also pretty cold.

Kanlıca, ash-colored today. Sky and sea share the same depressing hue. The last remaining blue, the oppressive darkness of the evening and the clouded sky mingle. To top it all, storm at sea! On the Second Bridge, lighted vehicles can be seen running one after the other.

Although, when March ends and the first days of April come, heavy rains also decrease to some extent; however, people can still fall into the feeling that the sun never existed. Yet, spring is almost halfway over in terms of the calendar. Yes, the winter was long after all; on the other hand, it feels like spring will never arrive.

However, one should not be pessimistic! Nature keeps its word as long as it is respected.

Bununla birlikte, kötümser olmamalı! Doğa, kendisine saygılı olunduğu ölçüde sözüde duruyor.

Doğru da!.. Sözelimi erguvanlar, sürekli direniyor iklime. Uçuk pembe –yoksa, fırfırî mi demeli?– çiçekleriyle kesin bir ilkyaz vaat ediyorlar. Bir bakıma, Dr. Süheyl Ünver'in o özenli ve gözalıcı suluboyası *Kırmızı Erguvanlar*'ı gibi. Çubuklu'da, Hıdiv Köşkü'nün eteklerinde, Kandilli'de Şifa Çeşmesi çevresinde, Rifat Paşa'nın mirası Kanlıca 'Muvakkithanesi' (Zaman Odası) yakınlarında görüldüğü üzere...

Demek ki, mayısın elma kokusu yakın!

Zaten, bahardan yaza geçiş o denli çabuk oldu ki, tıpkı erguvan çiçeklerinin ömrü gibi. Zaman'dan kendine yararlar çıkarmayı çok iyi başaran bir ozanımızın dediği gibi, "Erguvanlar geçip gittiler bahçelerden / geriye sadece erguvanlar kaldı."

• • •

Haziran ışığı!

MSÜ, Fındıklı, sonra Molla Çelebi Camii! Ortada, Cihangir'den inen sihirli merdiven! Yalın bir rastlantı mı, bir çizgi üstündeki üç büyük tapınağın varlığı: Kılıç Ali Paşa, Nusretiye ve Dolmabahçe? Ara yerdeyse, bir bilim ocağı!

Yaz kapıyı çaldığı sırada, Üsküdar ve çevresinin ıssız köşelerini, kıyı kahvelerini, Paşabahçe'sini, Beykoz'un çeşme ve dar sokaklarını, güneşli kayalıkları, insansız deniz kıyılarını gerçekçi bir biçimde resmine aktaran Hoca Ali Rıza Bey, kentin insanlarına, mimarisine, ortak havasına ve renklerine tanıklık etmiyor mu?

Haziran içinde, denizden bakınca Çubuklu İskelesi'nin solundaki küçük boşlukta –ki, şu anda, yani birkaç yıldır uğurlu ellerin çabasıyla bir parka dönüşmüş bulunuyor– tek tük de olsa birtakım oturanlara rastlanmakta. Kadınlar, gençler, sessizce bekleyen

That's right!.. For instance, redbuds are constantly resisting the climate. With their pale pink — or should I say ruffled — flowers, they promise a sure spring. In a way, just like Dr. Süheyl Ünver's meticulous and eye-catching watercolor *Red Judas Trees*. As seen in Çubuklu, on the outskirts of the Hıdiv Mansion, around the Şifa Fountain in Kandilli, and near Kanlıca Muvakkithanesi (Time Room), the legacy of Rifat Pasha...

So, the smell of apples of May is near!

After all, the transition from spring to summer happened so quickly, just like the life of the redbud flowers. As one of our poets, who succeeded in extracting benefits from time very well, said, "The redbuds have passed away from the gardens / only the redbuds are left."

• • •

The June light!

Mimar Sinan University, Fındıklı, then Molla Çelebi Mosque! In the middle, the magic staircase descending from Cihangir! Is it a simple coincidence, the existence of three great temples on a single line: Kılıç Ali Pasha, Nusretiye and Dolmabahçe? In the middle of it all, a science center!

When summer knocked on the door, Hodja Ali Rıza Bey realistically portrayed the deserted corners of Üsküdar and its surroundings, the seaside cafes, Paşabahçe, the fountains and narrow streets of Beykoz, the sunny cliffs, and the unmanned sea shores. Does he not testify to the people, architecture, atmosphere, and colors of the city?

In June, when observed from the sea, in the small space to the left of Çubuklu Pier – which has now been transformed into a park with the efforts of auspicious hands for

erkekler... Parkın içinde yüksekçe bir söğüt, yaşlı bir incir ağacı ve de karaya çekilmiş birkaç kayak! Peki, bu insanlar kim? Zeytin ve incir üstüne ant içenler mi? Yoksa, gölge-lerin arkasına saklanıp içki içenler mi?

Küçük parkın çapraz karşısında, Osman Hamdi Ailesi'nin artık beyaza boyalı yalısı yükselmekte. Daracık bir aralıktan, yalının bahçesindeki turuncu ışıklı Çin fenerlerini andıran bir ağaç, trabzonhurması görülyor. Bir-iki durak ötedeysen, Paşabahçe Tekel Fabrikası'nın bahçesinde de, bir başka trabzonhurması!

Beyhude Akşam Bahçesi'nin yazarı Tanpınar, daha otuz beş yaşındayken, geçirdiği zamanı sadece düşkırıklıklarının doldurduğunu söyler. Vivaldi'nin müziği de, acaba, aynı gerçeği mi dile getiriyor?

Öte yandan, eğer bir de 'geçmiş', önümüzdeki geleceğe emanet edilmeye değerse, İki Kadın Sultan'ın kasrının da bu yakada olması dikkat çekici değil mi? Biri, İkinci Mahmud'un kızı –iki padişahın da, Abdülmecid ve Abdülaziz'in kız kardeşi– Adile Sultan'ın-ki; yani, yanan eski Kandilli Kız Lisesi. Öbürü de, Refika Sultan'ın Kanlıca Koyu'nda, Mihrabad'ın kuzeyindeki üç katlı yalısı.

Sonra, bir üçüncü kadın ve ona adanmış sevgi: Üçüncü Selim'in annesinin, yani Mihrişah Valide Sultan'ın anısını yaşatmak amacıyla, Kasr'ın yanı başına inşa edilen kubbeli, geniş saçaklı, zarif Küçüksu Çeşmesi. Bir açıdan, Nazmi Ziya'nın, Hayri Çizel'in ve Naile Akıncı'nın resimlerine konu olduğu biçimde.

Belki de, Abdülmecid Efendi'nin yalılarıyla dikkati çeken *Göksu* tablosu gibi.

Geçen zaman, birbirini izleyen mevsimler, yaşamı dolduran –Tanpınar'ın terimleriyle– 'düşkırıklıklar'ı, hepsi de uçup giden ya da gidecek birer toz mu? Nice sevgi ve nice tutkuların arta kalmış, şekilsiz bir tortu mu?

...

several years – there are some residents, albeit sporadically. Women, young people, men waiting in silence... A tall willow, an old fig tree in the park, and a few shallops pulled ashore! So, who are these people? Those who swear by olives and figs? Or those who hide behind the shadows and drink?

Across the small park, the white-painted mansion of the Osman Hamdi Family rises.

A tree resembling orange-lit Chinese lanterns in the garden of the mansion, and persimmons, can be seen through a narrow gap. And a stop or two away, other persimmons in the garden of the Paşabahçe Tekel Factory!

Tanpınar, the author of *Beyhude Akşam Bahçesi* (Garden of the Futile Evening), said that only disappointments filled the time he spent, when he was only thirty-five. Does Vivaldi's music express the same truth?

On the other hand, if the past is worth entrusting to the future, isn't it remarkable that the pavilion of the Two Women Sultans is also on this side? One is that of Adile Sultan, the daughter of Mahmud II – sister of both sultans, Abdülmecid and Abdülaziz, later Kandilli Girls' High School that burnt down. The other one is Refika Sultan's three-story mansion in Kanlıca Bay, north of Mihrabad.

Then, a third woman and the love dedicated to her: Domed and with wide eaves, the elegant Küçüksu Fountain, built next to the "Kasr" to honor the memory of Selim III's mother, Mihrişah Valide Sultan. In a way, in the form it was in Nazmi Ziya's, Hayri Çizel's, and Naile Akıncı's paintings.

Perhaps it's like Abdülmecid Efendi's Göksu painting which draws attention with its mansions. The passing time, the successive seasons, the "disappointments" that fill life – in Tanpınar's terms – are these all dust that wash away or at least will wash away? A shapeless residue left over from so many loves and so many passions?

...

Mevsimlerden önce, kuşkusuz, yüzyıllar birbirini izliyor. Gerçekten, zaman üstüne ant içenler haklı: çünkü, açıkça zararda olan, 'insan!' Başkası değil!

Birkaç yıl önce, Anadoluhisarı'nın kuruluşunun altıyüzüncü yıldönümü değil miydi? Yazık ki, Hikmet Onat artık uzaklarda. Onunla birlikte, *Anadoluhisarı Kalesi* tablosu da. Ya da, Çallı'nın Büyük Savaş öncesinde gerçekleştirdiği *Anadoluhisarı* da.

Bir yandan sırtını Hisar'a dayayıp öbür yandan da Göksu Deresi'ne bakan, –belediyelerce göz yumulmuş– dermeçatma kahvede kahvaltı edenler, aynı zamanda da 'Hisar' üstüne resmi olmayan bir toplantı gerçekleştiriyor. Kahvaltıda, Hisarlar (Rumeli, Yedikule ve Anadolu hisarları) Müdürü'nün bulunuşu da dikkat çekici. Ama, nasıl bir sonuç çıkacak bu görüşmeden?

Her şeye karşın, yine de geçmiş önümüzde yürüyor; ondan kolayca ayrılmak olası mı? Yüzyılın bitimine iki yıl kalmış: o günlerde Hüseyin Cahit Kanlıca'da oturmakta; Fikret, Anadoluhisarı'nda bir yalıda kalıyor. Mehmet Rauf ise, gemide yatıp kalkmakta. Gemisine gelince, Tarabya'da demirli.

Kimi geceler gizemli Mihrabad'a çıkılıyor, sessiz Kuru'da dolunay seyretmeye. Bir bakıma, "doğayla ilişki kurmayı delice bir aşkla seven" üç 'Servet-i Fünuncu'nun inanılmaz sayılabilecek ay ışığı gezileri. Özellikle, ağaçlar altında günlerce yiyip içen, gezen, uyuyan bir Fikret!

Yaz aylarının sıcak, dingin, mutlulukla dolu günleri, Vivaldi'nin esrik havalı müziğinin lirik öğeleri gibi birbirini kovalar; kum saati hızla akar, çabucak güz kendi rengini duyurur. Bu nedenle doğmuş olmalı, kuşkusuz, güz güneşinden yoğun lekeler taşıyan kızıl renkli Küçüksu tablosu! O halde, Abdülmecid Efendi'nin bu resmi neden Kasır'da değil de Aşiyen Müzesi'nde?

Hıdiv'de, daha eylül başında yapraklar dökülmeye başladı. Önce, kokuları kendini duyurdu. Kestaneler, artık hep yerlerde sürükleniyor. Patlayan kalın, yeşil kabuklarıyla kahverengi meyveler, parke taşlarının arasında şuraya buraya sığınmaya çalışmakta.

Besbelli böylesi zamanlarda, "gün biter, ağaçta neşe söner / yaprak ateş olur, kuş da yâkut!"

İşte, Beykoz'da, Abrahampaşa Korusu'nda gecikmiş bir kahvaltı! Ardından, öğle sonrasında, Kandilli'de, deniz kenarında bir mola. Kimse eve girmek istemiyor. On Üç Eylül'ün etkisi, hiç kuşkusuz! Öyle ya, 'yara' o

Before the seasons, of course, the centuries follow one another. Indeed, those who swear by time are right: for it is 'man' who is clearly at a loss! Not anyone else!

Wasn't it the six hundredth anniversary of Anadoluhisarı's foundation a few years ago? Unfortunately, Hikmet Onat is far gone now. Along with him, the *Anadoluhisarı Castle* painting. Or *Anadoluhisarı*, which Çallı painted before the Great War, too.

Those who have breakfast in a makeshift cafe, which is condoned by the municipalities, while leaning their backs on the Hisar and looking at the Göksu Stream, also hold an informal meeting on the 'Hisar'. The presence of the Hisarlar (Rumeli, Yedikule and Anatolian fortresses) Manager at breakfast is also remarkable. But what will be the outcome of this meeting?

Despite everything, the past still walks ahead of us. Is it possible to break up with it that easily? There are two years left until the end of the century: Hüseyin Cahit lived in Kanlıca in those days; Fikret stayed in a mansion in Anadoluhisarı. Mehmet Rauf, on the other hand, sleeps on the ship. As for his ship, it is anchored in Tarabya.

Some nights, they go to the mysterious Mihrabad to watch the full moon in the silent grove. In a way, these are the incredible moonlight trips of three belle-lettrists who "love to relate to nature with a mad love". Especially Fikret, who eats, drinks, travels, and sleeps under the trees for days!

The hot, calm, happy days of summer chase each other like the lyrical elements of Vivaldi's ecstatic music; the hourglass flows swiftly, quickly the fall announces its color. It must have been born for this reason, no doubt, the red-colored *Küçüksu* painting with intense stains from the autumn sun! Then, why is this painting of Abdülmecid Efendi in the Aşıyan Museum and not in the Kasır?

In the Hıdiv Grove, the leaves began to fall at the beginning of September. First, their scent made itself known. Chestnuts are now always dragged on the ground. Brown fruits with their burst thick, green peels seek refuge within the cracks among the cobblestones.

Obviously, at such times, "the day ends, the tree runs out of joy / the leaf becomes fire, the bird a ruby!"

Here is a belated breakfast at Abrahampaşa Grove in Beykoz! Then, in the afternoon, a break by the sea in

denli taze ki... Tam on beşe iki dakika kala!.. Çalışma saatinin içi. Özellikle, başlangıçtaki ilk iki titreşim çok güçlüydü.

Büyük tedirginlik anı! Yaşamla ölüm arasına sıkışan, somut korku ile iç içe geçmiş yoğun dalgalanma. Ölümün kesinliğiyle yaşamın iğretliliği! Öyle bir zaman dilimi ki, herkes için, tüm yaşanmış yaşama ilişkin 'geçmiş zaman' karelerinin –bir anda– bir bir her insanın kendi gözlerinin önünde tek bir 'geleceğe' dönüşmesi!

Kandilli-Vaniköy arası. Deniz kıyısı.

Bir kez daha, bu eylül ayında, havada bir dünya savaşının kokusu duyulmakta. Bir bakıma, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesi günler gibi. "Karışık duygular, duyumsamalar", diyor Oktay Akbal; sonra ekliyor: "hattâ, korkular içindeyiz!" Evet, arkada duruyor belirsiz bir savaşın gölgesi!

Belki bu nedenle, "Bir bir hâtırlıyoruz geçen sonbaharları/ Teşrinin (ekim ayı) hüznü geçer ta iliklere!"

Bir ay sonra. Güneşli bir ekim günü. Öğle saatleri.

Çubuklu İskelesi'yle Dalgıç Okulu arasında, kıyıda, "kara balıkçıları". Ayrıca, denizde balık avlayan sandallar. Büyük tekneler henüz ortada yok.

• • •

Ve, kasım sonları.

Bugün Boğaz'da sis var. Dün de vardı. Burunbahçe'den bakıldığında, denizin üstü nerdeyse görülmüyor. Yalnız teknelerin dış çizgileri seçilebilmekte.

Ama, öğleye doğru güneş her yeri ısıttı. Aydınlattı. Beykoz'dan bakınca Boğaz'ın bu kısmı –İkinci Köprü'den, Hıdiv Kasrı eteklerinden Tarabya önlerine dek– tam bir kapalı havuz görünümünde.

Dedeoğlu Deresi köprü parmaklıklarına, görkemli dört çınarın diplerine birikmiş güz yaprakları üstüne güneş vuruyor. Islak sarı yapraklar, altın gibi parlamakta. Belki, şu mevsimde, altından bile daha değerli güneş ışınları.

20 Aralık, cuma.